

Jubileusz 40-lecia Publicznej Szkoły Podstawowej w Brzostku

październik 2013r.

Szanowni Państwo

To wielki zaszczyt móc Państwa powitać w tym niezwykłym październikowym dniu 2013 roku. Mam nadzieję, że w dzisiejsze święto wzruszą się nawet szkolne mury, przyjazne i wyczekujące, a mają już 40 lat.

W szkole czas odmierzany jest w specyficzny sposób. To kolejne dzwonki, przerwy, lekcje napędzające maszynę szkolnego świata. W tę niezwykłą perspektywę wpisują się także wydarzenia wyjątkowe. Do takich wydarzeń należy z pewnością dzisiejszy jubileusz. 40 lat temu wspaniali ludzie przyczynili się do wybudowania tego budynku i nadania szkole imienia Komisji Edukacji Narodowej.

A teraz trochę historii – potrzeba budowy nowej szkoły stawała się coraz bardziej nagląca na początku lat siedemdziesiątych. W lutym 1971r. powołana komisja oceniła stan techniczny istniejącego budynku i stwierdziła, że nie nadaje się on do dalszej eksploatacji. Podjęta została decyzja budowy nowej szkoły z inicjatywy Pani dyrektor Eugenii Grzesiakowskiej przy aprobacie nauczycieli i z poparciem Prezydium Gromadzkiej Rady Narodowej, której przewodniczył Pan Jan Kolbusz.

W kwietniu 1971r. dyrekcja powołała Komitet Budowy Szkoły, którego przewodniczącym był Pan Jan Dachowski. Komitetowi Rodzicielskiemu przewodniczył Pan Eugeniusz Żyra. Działkę pod budowę zakupiono od parafii brzosteckiej. Bardzo życzliwym dla tej inicjatywy był proboszcz ksiądz Kazimierz Ostafiński. Pani dyrektor w kronice szkolnej opisała całą historię budowy i trudności, jakie napotykała. W październiku 1973r. odnotowała: „Nasza szkoła i całe społeczeństwo Brzostku obchodzi wielką uroczystość na którą składa się :

- otwarcie nowej szkoły
- nadanie szkole imienia Komisji Edukacji Narodowej
- odsłonięcie tablicy pamiątkowej w dwusetną rocznicę powołania Komisji Edukacji Narodowej
- przekazanie młodzieży sztandaru szkolnego.”

Po 30 latach od tego wydarzenia, w 2003r. moim nauczycielom, uczniom, rodzicom oraz pracownikom szkoły przypadło w udziale przygotowanie obchodów 30-lecia nadania szkole imienia. Pani dyrektor Eugenia Grzesiakowska przyjęła wtedy nasze zaproszenie i wielką prośbę o spisanie swoich wspomnień. Przybyła na uroczystość z rękopisem. Byliśmy niezwykle zaszczyceni tą wizytą. Zwiedziła szkołę. Chwilę rozmawialiśmy, powiedziała m.in. tak: „... Marysiu, cieszę się żeście tego nie zmarnowali...”. Wtedy było dobudowane skrzydło z szatniami i salami, druga sala gimnastyczna i wybudowany dach. Potem przyszedł czas na wymianę okien, ocieplenie szkoły, plac zabaw, boisko „Orlik”, remont łazienek i korytarzy. Pracy zostało jeszcze na następne 40 lat....

Moi poprzednicy całe życie swoim entuzjazmem, niezwykłą energią potrafili zmobilizować innych do realizacji nawet najtrudniejszych przedsięwzięć. Dzięki ich zaangażowaniu udało się stworzyć Naszą Szkołę taką, jaką widzimy dzisiaj – otwartą na nowe, gdzie niemożliwe staje się możliwe.

Nie sposób wymienić wszystkich tych osób, nie sposób wyliczyć także tego, co zrobili dla naszej szkoły, jaką drogę przeszli, aby przenieść Brzostek w nowy, lepszy wymiar. Nazwiska wielu z nich widnieją w materiałach i dokumentach zgromadzonych w archiwum. Długa jest lista tych, którzy na trwałe wpisali się na kartach historii naszej szkoły, którzy ją tworzyli, rozwijali i wspierali. Jako gospodarz tej placówki pragnę wyrazić uznanie i podziękować byłym Dyrektorom, ich Zastępcom, Budowniczym Szkoły, Emerytowanym Nauczycielom, Pracownikom oświaty, Władzom Samorządowym, Przewodniczącym Komitetu Rodzicielskiego, Rodzicom i Absolwentom. To oni w trudnych warunkach swoim słowem, postępowaniem, odwagą, roztropnością pomogli w ogromnej mierze wybudować, zachować i przekazać wszystko to, co mieści się w dwóch tak zwykłych, a jednocześnie bogatych w treść słowach: Nasza Szkoła.

O naszej placówce można by mówić wiele i długo. Szczęście na nią spadało kroplami, a przykrości czasem lały się strumieniami. Jednak zwarta społeczność szkolna, niezmiennie z tą samą pasją, zawsze służyła i służy drugiemu człowiekowi. Nauczycielskie posłannictwo wypływało z serca i działało tak, aby obudzić człowieka w człowieku. Życiodajną przestrzeń dali nam nasi poprzednicy. Tą przestrzenią jest miłość, doświadczenie i związana z nimi nierozzerwalnie mądrość, z której teraz czerpiemy garściami.

Dzisiejsza uroczystość przypomina, że w naszej szkole najważniejszy zawsze był uczeń, duszą szkoły – nauczyciel, a dumą – wspólne osiągnięcia.

Dyrektor szkoły
Maria Przebięda

Scenariusz

Dorota Dziedzic

Kierownictwo muzyczne

Wiesław Płaziak

Tańce

Elżbieta Ryba-Stanek

Scenografia

Ewa Samborska, Danuta Kutyna

Współpraca realizatorska

Jolanta Sroczyńska

Zdjęcia

Józef Nosal

Stroje i charakteryzacja

Rada Pedagogiczna i Pracownicy
Publicznej Szkoły Podstawowej w Brzostku

Na tradycjach przeszłości budujemy przyszłość

WIERSZ 1

*Szkoła - jak wielki pomnik z kamienia,
co śnił się kiedyś w śmiałych marzeniach.
Tu tysiącletnia mowa ojczyzna,
wśród białych murów nową ma przystań.*

Narrator 1

Jubileusz 40-lecia Publicznej Szkoły Podstawowej im. Komisji Edukacji Narodowej w Brzostku jest okazją do tego, aby przeszłość spotkała się z teraźniejszością. Z jednej strony bowiem zostają obudzone i przywołane wyjątkowe wspomnienia u wszystkich tych, którzy pamiętają jeszcze początki jej powstawania.

Narrator 2

Z drugiej natomiast, młodym pokoleniom można przybliżyć jej bogatą historię. Trudno bowiem pozostać obojętnym wobec miejsca, w którym zostawia się część swojego życia.

Narrator 3

Święto naszej szkoły jest okazją do wspomnień, które, choć minione, zawsze pozostają w pamięci. Odświeżmy więc nasze wspomnienia.

1. PIOSENKA: „MÓWIĄ, MÓWIĄ, ŻE...”

HISTORIA SZKOŁY

Narrator 1

Już ponad 600 lat temu Zakon Benedyktynów z Tyńca założył w Brzostku szkołę parafialną.

Narrator 2

W XV w. szkoła słynęła z wysokiego poziomu nauczania.

Narrator 3

Wielu jej wychowanków studiowało na uniwersytetach, przyjęło święcenia kapłańskie, zostało nauczycielami. To złoty wiek świetności Polski i rozkwitu naszego miasta.

UKŁAD TANECZNY - POLONEZ

Narrator 1

Kolejne stulecia nie były już tak pomyślne. Liczne, obce najazdy, wojny sprawiły, że Rzeczpospolita słabła, zrywane były sejmy, brakowało reform, upadało szkolnictwo.

Narrator 2

Nie wszyscy jednak poddali się ogólnemu zniechęceniu. Światli, wykształceni obywatele wraz z królem Stanisławem Augustem Poniatowskim rozumieli, że „takie będą Rzeczypospolite, jakie ich młodzieży chowanie”.

Narrator 3

W Warszawie, w królewskich salonach, kilku znamienitych mężów z najzaciejszych rodów w Polsce prowadziło na ten temat poważny dyskurs.

INSCENIZACJA I

*Komnata zamkowa. Przy stoliku siedzi Król Stanisław August Poniatowski, który wzywa do siebie za pomocą dzwonek kamerdynera. W tle słychać **MELODIĘ MENUETA**.*

Król Stanisław August Poniatowski /zwracając się do kamerdynera/

Janie, niebawem spodziewam się zacnych gości. Kiedy tylko przybędą, prowadź ich do mnie rychło.

Kamerdyner

Właśnie przybył Hugo Kołłątaj do jaśnie wielmożnego pana.

Książę Stanisław August Poniatowski

Witam ekscelencjo! Właśnie skończyłem pisać odezwę do narodu. Proszę posłuchać.

Po czym wstaje i chodząc czyta głośno.

Głównym zadaniem szkolnictwa jest wychowanie dobrych obywateli, „aby młodź nabyła na wiek dalszy potrzebne światła, które by ją kierowały w życiu prywatnym i życiu publicznym [...] co powinien człowiek, chrześcijan i obywatel, aby i sobie, i drugim stał się pożytecznym”.

Podpisano

Stanisław August Poniatowski, z Bożej łaski i woli narodu, król Polski.

Hugo Kołłątaj

Wspaniale, Wasza Królewska Mość. Swoją drogą, dobrze się stało, że sejm podjął wysiłek reformy systemu kształcenia.

Książę Stanisław August Poniatowski

Sejm sejmem, ale to Wasz potężny umysł i myśl reformatorska sprawiły, że będziemy się cieszyć pierwszą w Europie państwową instytucją oświatową.

Kamerdyner /anonsuje przybyłych gości/. **Cichnie melodia menueta.**

Królu, przybyli waszmościowie: Ignacy Potocki, Adam Czartoryski i Andrzej Zamoyski.

Książę Stanisław August Poniatowski (podchodzi do nich i wita się z każdym)

Zapraszam, panowie. Musimy uczcić nasze poczynania.

Adam Czartoryski

Tak. Utrafiliśmy z reformą w samą porę. **Komisja Edukacji Narodowej** nie będzie miała sobie równej w całej Europie.

Andrzej Zamoyski

Zajmiemy się kształceniem i wychowaniem dzieci chłopskich.

Ignacy Potocki

Do szkół elementarnych po raz pierwszy w dziejach Polski dopuścimy dziewczęta.

Adam Czartoryski

Ograniczymy nauczanie łaciny, a nauka będzie odbywać się tylko w języku polskim.

Kamerdyner 1 /Wchodzi ponownie. Podaje na tacy list./

Poczta dla króla Stanisława Augusta Poniatowskiego

Książę Stanisław August Poniatowski /otwierając kopertę/

To list od Grzegorza Piramowicza.

Hugo Kołłątaj

A cóż też nasz pedagog i sekretarz Komisji nad Edukacją pisze?

Książę Stanisław August Poniatowski /zerkając cały czas do listu/

Ma w planach powołanie Towarzystwa do Ksiąg Elementarnych. Nadmienia też, że planuje opracowanie programów nauczania i podręczników dla szkół.

Ignacy Potocki

Trudne zadanie czeka Piramowicza i nas wszystkich.

Książę Stanisław August Poniatowski

Panowie, rozpoczęliśmy dzieło nieznane w Europie. Dziś na nas obrócony wzrok mają narody. Jestem przekonany, że nam się uda.

Andrzej Zamoyski

Marzyciel z pana, książę, ale to dobrze. Szczęśliwy naród, który ma marzenia.

Książę Stanisław August Poniatowski

Waszmościowie! Możemy być z siebie dumni. Dzień 14 października 1773 r. nigdy nie zniknie z kart historii naszego narodu! Uczcijmy to! Menueta czas zacząć.

Hugo Kołłątaj

Wybaczcie panowie, że z racji duchownego stanu z wami nie zatańczę, ale z przyjemnością popatrzę.

UKŁAD TANECZNY – TANIEC DWORSKI (MENUET)

Narrator 1

14 października 1773 roku Sejm Rzeczypospolitej zatwierdził Komisję Edukacji Narodowej.

Narrator 2

Na pamiątkę tamtych wydarzeń dzień 14 października obchodzony jest jako dzień Komisji Edukacji Narodowej.

Narrator 3

Po rozbiorach Polski mała brzostocka szkoła służyła władzom austriackim do germanizacji Polaków. Jednak zaborcy daremnie próbowali narzucić Polakom swoją kulturę, język, obyczaje.

Narrator 1

W 1911 r. wybudowano pierwszy murowany budynek szkolny, który pomimo zniszczeń dwóch wojen światowych przetrwał i służył edukacji kilku pokoleń mieszkańców: po odzyskaniu niepodległości w 1918 r. i po zakończeniu drugiej wojny światowej w 1945 r.

2. PIOSENKA: „NIE PAMIĘTASZ, BO NIE MOŻESZ”

Narrator 2

Z czasem jednak szkoła wymagała kapitalnego remontu, przybywało również uczniów, których nie mógł pomieścić stary budynek.

Narrator 3

Z inicjatywy dyrektora szkoły, pani Eugenii Grzesiakowskiej, podjęta została decyzja o budowie nowej szkoły. W kronice szkolnej zanotowano:

Recytator /wchodzi, siada na fotelu i otwierając okazałą kronikę szkoły, czyta/

„Zima była bardzo łagodna i cały czas trwały prace pod budowę szkoły. Dokonano niwelacji terenu, ogrodzono działkę, robiono wykopy pod budynek szkolny. Z dniem 1 kwietnia ruszyła planowa budowa szkoły.

3. PIOSENKA: „BUDUJEMY NOWY DOM”

Inscenizacja ruchowa przy muzyce. Na scenę wchodzi „murarze”. Wiozą ze sobą taczki załadowane „cegłami” i naśladują murowanie budynku podając sobie cegły z rąk do rąk.

Narrator 1

W czasie budowy dzieci pobierały naukę w kilku miejscach w Brzostku: w części starej budynku, w Domu Kultury, w przedszkolu, w remizie strażackiej.

Narrator 2

Pierwszy miesiąc roku szkolnego 1973/74 upływał pod znakiem przygotowań do otwarcia nowej szkoły. Aż nadszedł ten historyczny już dziś moment, który w kronice szkolnej odnotowano:

Recytator /czyta/

„W dniu 14 października 1973 r. szkoła i całe społeczeństwo Brzostku obchodzi wielką uroczystość, na która składa się:

- otwarcie nowej szkoły,
- nadanie szkole imienia Komisji Edukacji Narodowej,
- przekazanie młodzieży sztandaru szkolnego.

CEREMONIAŁ ZWIĄZANY Z WPROWADZENIEM SZTANDARU SZKOLNEGO

Narrator 3

Całość baczność! Sztandar szkoły wprowadzić! Do hymnu państwowego! – odśpiewanie hymnu. Spocznij!

Narrator 1

To właśnie w tym dniu, 14 października 1973 r., wówczas jeszcze w Szkole Zbiorczej w Brzostku, uroczyście rozbrzmiewał hymn szkoły:

4. PIOSENKA – „HYMN ZBIORCZEJ SZKOŁY”

TERAŹNIEJSZOŚĆ

Narrator 2

14 października 1973 r. w pewien symboliczny sposób zamknęliśmy pierwszy etap historii brzosteckiej podstawówki, a wraz oddaniem do użytku nowego budynku szkolnego, zaczęliśmy pisać nową historię naszej szkoły.

Narrator 3

Lata, które minęły, naznaczone są pracą wielu ludzi: dyrektorów, nauczycieli, pracowników administracyjnych, rodziców i uczniów.

Narrator 1

W panteonie ludzi wielkich, pełniących funkcje kierownicze początkowo w Zbiorczej Szkole Gminnej, a obecnie Publicznej Szkole Podstawowej w Brzostku znaleźli się ludzie wybitnie oddani sprawom edukacji: Eugenia Grzesiakowska, Antoni Krajewski, Roman Smalara, Jan Węgrzyn, Teresa Reutt.

Narrator 2

Wszyscy oni byli kontynuatorami pięknych idei ukształtowanych przez wieki. Wiemy, że była to praca niełatwa, która wymagała szczególnych predyspozycji i poświęcenia.

Narrator 3

Za te wysiłki, dzięki którym nasi rodzice, a teraz my, młodzi ludzie będziemy mogli godnie wypełniać rolę obywatela, pracownika, rodzica, pragniemy dziś serdecznie im podziękować.

WIERSZ 2: (MELODIA „OCALIĆ OD ZAPOMNIENIA”)

Ile razem dróg przebytych,
ile ścieżek wydeptanych,
ile deszczów, ile śniegów
wiszących nad latarniami?

Wasze oczy jak piękne świece,
a w sercu źródło promienia,
więc ja chciałabym wasze serca
ocalić od zapomnienia.

Narrator 1

W 1990 r. funkcję dyrektora szkoły powierzono młodej nauczycielce, która swoim uśmiechem, optymizmem i niezłomną wiarą w drugiego człowieka zjednała sobie zaufanie społeczności szkolnej i środowiska lokalnego.

Narrator 2

Nauczycielką tą była pani Maria Przebięda, która nieprzerwanie przez 23 lata po dzień dzisiejszy, wspierana najpierw przez panią Marię Rozwadowską, a obecnie przez panią Anetę Krajewską, nigdy nie pozwoliła naszej szkole być statkiem dryfującym po morzu.

Narrator 3

Niczym kapitan prowadzi naszą szkołę po bezbrzeżnych wodach oceanu. I żaden sztorm ani szkwał nie przeszkodzi jej przed bezpiecznym przybiciem do portu.

Narrator 1

Drogie Panie Dyrektor! Za to, że wychowujecie nas w duchu miłości, poszanowania drugiego człowieka i kultywowania więzi rodzinnych - z całego serca **DZIĘKUJEMY!**

5. PIOSENKA: „KAPITAŃSKIE TANGO”

Narrator 2

Na przestrzeni tych 40 lat nasza szkoła zmieniała swoje oblicze,. Zmieniały się pokolenia wychowanków i nauczycieli.

6. PIOSENKA: „ALE TO JUŻ BYŁO”

Narrator 3

Niestety, lata mijają i niektórzy z naszej szkolnej braci: dyrektorzy, nauczyciele, uczniowie, pracownicy odeszli na zawsze. Wspomnienie o nich pozostanie żywe w pamięci nas wszystkich.

Narrator 3

Całość baczność! Uczcijmy minutą ciszy tych, których już nie ma wśród nas.

MELODIA „CISZA”

Narrator 3
Bacność!

Sztandar szkoły wyprowadzić!

Spocznij!

Narrator 1

Człowiek ukształtowany przez naszą szkołę jest prawdziwym patriotą, dla którego szacunek do naszej Małej i Wielkiej Ojczyzny to wielkie i ważne słowo.

7. PIOSENKA: „ZIEMIO RODZINNA, ZIEMIO OJCZYSTA”

Narrator 2

Nikogo nie trzeba przekonywać jak wielką rolę w edukacji polskiego społeczeństwa odgrywa postawa, wiedza i rzetelne wykonywanie pracy przez nauczycieli i wychowawców.

Narrator 3

To wy, pedagodzy, z cierpliwością i wytrwałością staracie się wskazywać nam właściwą drogę, po której mamy w przyszłości kroczyć. Ta droga jest czasami trudna, ale warto nią podążać.

8. PIOSENKA: „PROFESORZE”

Narrator 1

Trudno znaleźć słowa, które byłyby dość piękne, aby podziękować Wam drodzy nauczyciele za oddanie i serce. Nasze podziękowanie, to obietnica, że dzięki Wam wyrośniemy na wartościowych ludzi.

9. PIOSENKA: „POKOLENIE”

Narrator 2

Chociaż mamy piękną i nowoczesną bazę lokalową, to nie ona jest najważniejsza. Najważniejsi są uczniowie, dla których została stworzona.

Narrator 3

Wspólnie bierzemy udział w konkursach, projektach edukacyjnych i kulturalnych, które dają nam szansę pokonywania własnych lęków, słabości i odkrywania w sobie nowych talentów.

TANIEC: GANGNAM STYLE

Narrator 1

Nasza szkoła postrzegana jest jako miejsce, gdzie nie tylko zdobywa się wiedzę, ale również miło i bezpiecznie spędza wolny czas. Szkoła to nasz drugi dom.

10. PIOSENKA: „SZKOŁA DOMEM MYM”

Narrator 2

Zawsze możemy liczyć na pomoc ze strony władz oświatowych oraz organizacji pozarządowych. Nie można też pominąć dobrych relacji ze środowiskiem lokalnym, z którym integrujemy się przygotowując wspólne przedsięwzięcia.

TANIEC: BRZOSTOWIAK

Narrator 3

W związku z dzisiejszym świętem życzymy społeczności nauczycielskiej satysfakcji z pracy zawodowej oraz uznania i szacunku wychowanków. Wszystkim, którzy są związani z oświatą życzymy wytrwałości w pełnieniu swojej misji, sukcesów oraz wszelkiej pomyślności w życiu zawodowym i osobistym.

11. PIOSENKA: „CZTERDZIEŚCI LAT MINĘŁO”

WIERSZ 3

Recytator

*Życzymy ci szkoło w dniu święta twojego
By nikt nie żałował czasu tutaj spędzonego.*

Recytator

*Abyś zawsze była życzliwa i szczerą,
Tak, jak wyciągnięta ręka przyjaciela.*

Recytator

*Byś wciąż dla nas dobre, wielkie serce miała.
abyś dnia każdego śmiechem rozbrzmiewała.*

WIERSZ 4

Recytator

*Życzymy Ci szkoło samych jasnych dni
Niech Ci szkolny hymn przez następne 40 lat szczęśliwie brzmi.*

Recytator

*Chcemy z Tobą szkoło zawsze razem być
Chcemy się tu uczyć i radośnie żyć.*

Recytator

*Dzisiaj wielkie święto, o tym wszyscy wiemy
Wszystkim tu obecnym 100 lat wieszujemy.*

Dziękujemy

Uczniowie biorący udział w przedstawieniu

1. Batycki Jakub
2. Białas Julia
3. Boczar Aleksandra
4. Boroń Katarzyna
5. Czaja Norbert
6. Czachara Emilia
7. Czarnecki Szymon
8. Czekał Gabriela
9. Czerwińska Klaudia
10. Dodolak Gabriela
11. Dziadura Martyna
12. Dziadura Weronika
13. Dziedzic Barbara
14. Dziedzic Filip
15. Dziedzic Mikołaj
16. Dziedzic Weronika
17. Frączek Ewelina
18. Galczak Joanna
19. Gaweł Kamila
20. Gil Weronika
21. Golec Szymon
22. Gonet Dominika
23. Grygiel Karolina
24. Grygiel Wiktoria
25. Kalita Jakub
26. Kapała Wojciech
27. Kawalec Kinga
28. Kawalec Krzysztof
29. Kawalec Monika
30. Kluza Marzena
31. Kobak Kamila
32. Kobak Sebastian
33. Kobak Wiktoria
34. Kolbusz Kinga
35. Kolbusz Marcin
36. Kolbusz Patrycja
37. Komisarz Amanda
38. Kowalczyk Damian
39. Krajewski Maciej
40. Kumiega Sebastian
41. Kurcz Alicja
42. Lechwar Karolina
43. Lemek Anna
44. Lemek Magdalena
45. Lesiak Hubert
46. Leśniak Filip
47. Lipka Agata
48. Liszka Michał
49. Łącka Wiktoria
50. Machaj Bartosz
51. Marcinek Sylwia
52. Mroczek Patryk
53. Nawracaj Emilia
54. Nawracaj Dominik
55. Nawracaj Martyna
56. Nowak Magdalena
57. Nowicka Natalia
58. Nowicki Jakub
59. Oprządek Magdalena
60. Pietrzak Oliwia
61. Piwowar Jakub
62. Płaziak Gabriela
63. Polańska Justyna
64. Prokuska Karolina
65. Przebięda Dominik
66. Przewoźnik Paulina
67. Przybyło Karolina
68. Rams Aldona
69. Raś Paulina
70. Ryba Dagmara
71. Samborska Martyna
72. Samborska Sylwia
73. Siarkowska Oliwia
74. Składanowska Kinga
75. Sobczyk Dominik
76. Strączek Aleksandra
77. Surdel Aleksandra
78. Surdel Gabriela
79. Synowiecka Anna
80. Synowiecka Monika
81. Szarek Arkadiusz
82. Szarek Julia
83. Szarek Konrad
84. Szarek Oliwia
85. Szarek Szymon
86. Szczepanik Szymon
87. Szukała Rafał
88. Szybist Karolina
89. Szybowicz Aleksandra
90. Święch Ewa
91. Trojan Monika
92. Trojan Żaneta
93. Trychta Klaudia
94. Tyburowska Katarzyna
95. Umiński Maciej
96. Wojdyła Kacper
97. Wojnar Maciej
98. Zdziarska Julia
99. Zięba Aleksandra
100. Zięba Sabina

PIOSENKI

1. MÓWIĄ, MÓWIĄ, ŻE... (PIOTR RUBIK)

*Mówią, mówią że, szkoła dla nas wszystkich szansą jest.
Że się tylko zdaje, zdaje nam, że już całą wiedzę w głowie mam.
Mówią, mówią że, mówią, że to kiedyś skończy się
Koraliki wspólnych lat i zim, fotki z wychowawcą drogim swym.*

*Mówią, mówią że, mówią nam, że warto uczyć się,
śpiewać, tańczyć, mówić wiersz, rozwijać talenty, przecież wiesz.
Mówią, mówią że, mówią, że to wszystko skończy się:
wspólne radowanie byle czym, choinka, andrzejki w gronie swym.*

*To co mam, to co się zdarzyło nam,
to wspaniały szkolny świat, radosnych, dziecięcych lat.*

*To co mam, to co się zdarzyło nam,
pedagogów mądrych kwiat zostawi po sobie ślad.*

*Niech mówią, że ta nasza szkoła
drogą do źródła wiedzy jest,
bo, dobro, mądrość i życzliwość
tu każdy stawia za swój cel.*

*Mówią, mówią że, mówią, nam, że warto uczyć się,
śpiewać, tańczyć, mówić wiersz, rozwijać talenty, przecież wiesz...
Mówią, mówią że, mówią, że to wszystko skończy się:
wspólne radowanie byle czym, choinka, andrzejki w gronie swym.*

*To co mam, to co się zdarzyło nam,
to wspaniały szkolny świat radosnych, dziecięcych lat.*

*To co mam, to co się zdarzyło nam,
pedagogów mądrych kwiat zostawi po sobie ślad.*

*Niech mówią, że ta nasza szkoła, najlepsza z wszystkich polskich miast,
bawi, uczy i wychowuje wszystkich uczniów z brzosteckich klas.*

*W Dniu Edukacji Narodowej z serca dziś dziękujemy wam
za uśmiech, troskę, poświęcenie oraz za nauczania dar.*

*Mówią, mówią że, mówią, nam, że warto uczyć się,
śpiewać, tańczyć, mówić wiersz, rozwijać talenty, przecież wiesz.
Mówią, mówią że, mówią, że to wszystko skończy się:
wspólne radowanie byle czym, choinka, andrzejki w gronie swym.*

2. NIE PAMIĘTASZ, BO NIE MOŻESZ...

*Nie pamiętasz, bo nie możesz,
byłeś wtedy małym chłopcem,*

*gdy twój ojciec z karabinem szedł na bój.
Wśród wystrzałów, huków bomb bronił on ojczyznę swą,
byś mógł teraz wybudować wspólny dom.*

*Patrzysz w niebo, widzisz błękit
i lecący sznur łabędzi
i do szkoły ze spokojem możesz iść.
Ale wtedy, ale wtedy, zamiast białych łabędzi,
czarne skrzydła samolotów i huk bomb.*

*My nie chcemy więcej wojny!
Chcemy żyć życiem spokojnym,
tak jak długi i szeroki jest ten świat!
Chcemy pokój głosić wszędzie!
Wojna niech legendą będzie!
Szczęście radość niech ogarnie cały świat!*

3. BUDUJEMY NOWY DOM (CHÓR CZEJANDA)

*Budujemy nowy dom, jeszcze jeden nowy dom,
naszym przyszłym, lepszym snom promiennym!
Każdą pracę z nami mnóż, każdą pracę z nami dziel,
bo to jest nasz wspólny cel codzienny!*

*Od piwnicy aż po dach niech radośnie rośnie gmach,
naszym snom i twoim snom, jesiennym!
Niech się mury pną do góry, kiedy dłonie chętne są,
Budujemy betonową, szkołę swą.*

*Już dość narzekań i gderań.
I tylko chciej, i tylko spójrz
jak rośnie w krąg:
dla naszych dzieci powstaje
wspólne dzieło naszych rąk!*

*Więc chodź i zakasz rękawy.
Do ręki kielnię bierz
i stawaj z nami tu.
Bo to dla nas
nowy gmach stawiamy,
tak codziennie, tak bez tchu.*

4. HYMN ZBIORCZEJ SZKOŁY W BRZOSTKU

*W naszej Szkole Zbiorczej w Brzostku,
tak jak w całym naszym kraju
zaczynamy tydzień pracy,
by iść śladem ojców naszych.*

*Ten sztandar, ten sztandar, to nasza duma i cześć.
Wysoko, wysoko, będziemy zawsze go nieść.*

5. KAPITAŃSKIE TANGO (ALIBABKI)

*Nasza szkoła jest jak okręt, nad grzywami białych fal.
Wyruszamy za horyzont, w przygód jasną dal.
Wychowawcy nas prowadzą, wyznaczają rejs,
kapitanem tej podróży nasza dyrekcja jest.*

*Kapitańskie tango, chociaż wicher wstrząsa światem,
nam nie straszne żadne burze, kiedy one są przy sterze.
Kapitańskie tango, cicho skrzypią szkolne ławy,
dzwonek szkolny nas wysyła w rejs daleki i ciekawy.*

*Czy to dzień czy noc sztormowa, nasza podróż ciągle trwa.
Poznajemy świat daleki, który tyle cudów zna.
Dziękujemy kapitanom, że prowadzą nas
Dają cenne nam wskazówki, jak latarni blask.*

6. ALE TO JUŻ BYŁO (MARYLA RODOWICZ)

*Kiedy wspomnień nadchodzi czas
weź do ręki stare zeszyty.
Wtedy w oku zakręci się łaza
nad obrazem w pamięci wyrytym.*

*Twoja szkoła z dziecięcych lat
i poranek chłodny, wrześniowy.
Z tobą idzie też młodszy brat,
Aby odkryć świat całkiem nowy.*

*Ale to już było i nie wróci więcej
i choć tyle się zdarzyło, to do przodu wciąż wyrywa głupie serce.
Ale to już było, znikło gdzieś za nami.
Choć w papierach lat przybyło, to naprawdę wciąż jesteśmy tacy sami.*

*Do lat szkolnych szybuje myśl,
powracają dawne wspomnienia.
Choć świat całkiem zmienił się dziś,
i spełniły się twoje marzenia.*

*Lubisz wracać do tamtych dni,
tamtej gwarnej, beztroskiej zabawy.
Czasem sen się na jawie śni,
ten kolega ze szkolnej ławy.*

7. ZIEMIO RODZINNA

*Popatrz na niebo błękitne,
popatrz jak wiatr goni chmury.
Wiosna zielenią tu kwitnie,
jesień ma kolor purpury.*

*Ziemia rodzinna, ziemia ojczysta,
jesteś w powietrzu, wodzie i liściach.
Tyś naszym domem, szczęścia iskierką
i najpiękniejszą naszą piosenką.*

*Trawy na łąkach się złocą
i karmi nas ziemia żyzna,
a księżyc błyszczący nocą
szepcze: „To nasza ojczyzna”.*

8. PROFESORZE (FILIPINKI)

*Z łezką w oku się wspomina
dawne chwile w naszej szkole,
które były zawsze cennym drogowskazem.
Tęskno nam za gwarem szkolnym
i to chyba się nie zmieni.
choć zawsze się marzyło o wolności.
Profesorze, pókiś jeszcze blisko nas,
profesorze, wysłuchaj póki czas.*

Ref.

*Tę piosenkę Ci śpiewamy profesorze,
nasze myśli będą zawsze z Tobą szły.
Tą piosenką przepraszamy, profesorze,
za kłopoty przepraszamy i za łzy.
Dziękujemy profesorze za spotkanie,
a niełatwo to powiedzieć, co tu kryć.
Przyrzekamy rozwiązywać Twe zadanie,
jak uczciwie i mądrze żyć.*

2.

*Wspominamy szkolne mury,
naszych dobrych profesorów,
przez nas wkradł się siwy włos na wasze skronie.
Dziękujemy za świadectwa,
za wykucie, trudnych wzorów.
Już nie dzieci, lecz grzeczni, mądrzy uczniowie.
Profesorze, pókiś jeszcze blisko nas,
profesorze, wysłuchaj póki czas.*

9. POKOLENIE (KOMBI)

*Rodzisz się - to znak, kocha cię ten świat,
barwy dnia, twe sny i twe marzenia.
Masz już parę lat, czujesz w co się gra,
dobro, zło i śmiech prosto w oczy.
Wchodzisz w nowy rok, bliscy z tobą są,
życie jest o krok - już dorosteś.*

*Każde pokolenie ma własny czas.
Każde pokolenie chce zmienić świat.
Każde pokolenie odejdzie w cień,
a nasze - nie!*

*Każde pokolenie ma własny głos.
Każde pokolenie chce wierzyć w coś.
Każde pokolenie rozwieje się,
a nasze - nie!*

10. SZKOŁA DOMEM MYM (PAWEŁ KUKIZ I YOGOPOLIS)

*Poranek taki cichy, dzień powoli wstaje
moje miasto budzi się.
Słońce purpurą już okryło dach mej szkoły,
w złoto zaraz zmieni je.
Idę ulicą cichą, co rano skoro świt,
cieszę się, że spotkam ich.
Że będą obok mnie, kiedy potknę się,
mądrym słowem wesprą mnie.*

*Patrzę na moją szkołę, kocham ją.
Dziękuję dziś nauczycielom swym.*

*Szkoła domem mym, z naszymi marzeniami,
głosem dzwonka woła mnie.
Szkoła domem mym, w niej nie jesteśmy sami,
ciągle w myślach do niej mknę.*

*Wieczorem gdy już cicho i zamykam oczy,
czekam na swój szkolny sen.
A potem tak jak zawsze znów przed słońcem wstanę,
by powitać nowy dzień.*

11. CZTERDZIESCI LAT MINĘŁO (ANDRZEJ ROSIEWICZ)

*Czterdzieści lat minęło jak jeden dzień,
dziś święto naszej szkoły, o tym wiesz.
Czterdzieści lat minęło, odeszło w cień,
i nigdy już nie wróci, rób, co chcesz.*

*A świat w krąg nam roztacza uroki swe
i prosi, żeby brać.
Na karuzeli życia pokręcisz się,
byleby tylko nie za wcześnie spaść.
I chociaż czas pogania, szkolne lata dla nas
są jak balsamu duży łyk.*

*Bo tak mówiąc szczerze, mocno szkole wierzę
by do przodu ciągle iść.
Nie dać się wiatrowi,*

*rosnąć ku celowi
i z triumfem szumieć w krąg.*

*Czterdzieści lat minęło to piękny wiek,
czterdzieści lat i może jeden dzień.
Na drugie tyle szkoła przygotuj się,
a może i na trzecie, któż to wie?*

*A świat tak się rozwija, do przodu mknie
Nie można w miejscu stać.
W brzosteckich szkolnych murach - każdy to wie,
wygrywasz swoją przyszłość i swój los,*

*A chociaż czas pogania, nie bój się wyzwania
bo masz 40 nowych, bo masz 40 nowych,
bo masz 40 nowych lat.*